

ВМ ВЕЛИКИ
МИСТИЦИ

ЖИВОТЪТ НА САТЯ САЙ БАБА В ИСТОРИИ, ЧУДЕСА И ИСТИНИ

Даряващият светлина

Животът на Сатя Сай Баба в истории, чудеса и истини
Даряващият светлина

Автор Карим Хадид

Превод Мерве Денизоглу

Редактор Горанка Цветкова

Поредица Велики мистици

Издателство „Паритет“, 224 стр.

Сатя Нараяна Раджу е на четиринадесет години, когато разбира, че е въплъщение на светеца Сай Баба от Ширди. Индийското момче напуска родния си дом и започва да проповядва. „Дойдох, за да възстановя прекия път към Бога. Установяването на праведността (дхарма) е моята цел. Проповядването на праведност, разпространяването на праведност е моята задача.“ Той строи болници и проповядва, материализира предмети и лечителства. Обвиняван е в мошеничество, педофилия и хомосексуализъм. Наричан е въплъщение на Бога в човешко тяло...

Тази книга разказва историята на Сай Баба – такава, каквато е, и такава, каквато не е.

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена, в каквато и да е форма, без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-637-5

СЪДЪРЖАНИЕ

Предговор	5
Детство в Путапарти	9
Историята на раждането на аватара	14
„Уроци“ от селското училище	22
Създаване на ансамбъл	
„Пандари бхаджан“	28
Откровението на дядото	37
Ураваконда	46
Ужилване от скорпион	60
Чудодейни подаръци... от нищото	74
Предишното въплъщение:	
историята на Сай Баба от Ширди	79
Спасение от епидемия	96
Представи доказателство!	101
Сбогуване с обикновения живот	107
Нови доказателства за въплъщението ...	114
Чудеса на речния бряг	123
Писмо до брата	133
Посещение в къщурката на обучава	139
Покушения	142
Доказателства за божественост	145
Старият мъдрец	154

Изграждането на първия ашрам	157
Любовта на Сай към животните	165
Преобразяването на разбойника	170
Пътувания извън тялото	179
 „Нашата болница ще приеме всички“	 186
Благотворителността на Сай Баба	193
Майчината любов не умира	195
Възприемане на природата	197
 Етически възгледи	 200
Чудодействие или фокусничество?	201
 Послеслов	 205
 Приложение	 210
Нарендра Моди разказва за Сатя Сай Баба	 210

ПРЕДГОВОР

Сатя Сай Баба¹ е една от легендите на нашето време. Хората го наричат аватар – възплъщение на Бога в човешко тяло.

Дали това е вярно, или не, никой не може да е сигурен. Но чудесата, които се случват в селцето Путапарти в Индия, което Сай Баба избира за свое местопребиваване, ни карат да се замислим. Сай се прочува с материализирането на предмети – различни златни накити, лингами (символи на Вишну) и свещена пепел, които се появяват в ръцете му сякаш от нищото пред хиляди очевидци.

На четиринадесетгодишна възраст, през 1941-ва, едно обикновено индийско момче, Сатя Нараяна Раджу, разбира, че е възплъщение на известния индуистко-мюсюлмански светец Сай Баба от Ширди. Сатя Сай Баба напуска бащиния дом и започва да проповядва. Така започва тази история.

¹ Името „Сай Баба“ има смесен индо-персийски произход. Думата „Сай“ (Sa-i, Sa'ih) на персийски означава „светец“ и в исляма обикновено съпровожда имената на подвижниците. „Баба“ в индо-арийските езици означава „баща“. Следователно „Сай Баба“ може да се преведе като „свети отец“.

„Дойдох, за да възстановя прекия път към Бога. Установяването на праведността (дхарма) е моята цел. Проповядването на праведност, разпространяването на праведност е моята задача“, казва Сатя Сай Баба.

Той подчертава, че не иска да създава нова религия и няма намерение да обръща хората към индуизма: „Нека има различни религии. Нека те процъфтяват. Нека славата на Бога се възпява на всички езици и по всякакви начини.“

Но дейността му не се изчерпва с проповядването на Бога. Той построява много безплатни училища, колежи, институти и университети в Индия. Сай Баба не забравя и за физическите нужди на хората – всеки беден човек може да бъде приет в основаните от него болници.

Като всяка мащабна личност, Сай Баба е обект на много спорове. Обвиняван е в мошеничество, педофилия и хомосексуализъм. Да се вярва на това или не, е личен въпрос за всекиго. Можем да кажем само, че нито едно от тези обвинения не е доказано, а няколкото, предявени в съда, са блестящо опровергани от адвокатите на Сай.

Човек или Бог, измамник или забележителен гуру – в нашата книга е казано всичко.

Сатя Сай Баба (1926–2011) е индийски духовен учител и мистик, който има милиони последователи по целия свят. В своите речи, книги и учения той обръща внимание на някои основни и универсални духовни и етични теми, без значение от религията или културата на отделните хора.

Човекът има огромен потенциал, но толкова малко го използва. Занимавайки се с разума, ние почти сме изоставили дълбините и висотите на собствения си Дух.

Ние се давим, потънали до колене в море от информация, и отчаяно се страхуваме да не паднем, ако вдигнем очи към небето. Същият този разум обаче изисква да разширим взаимодействието си със света, да го гледаме и виждаме, да го докосваме и усещаме, да го преживяваме в цялата му пълнота.

EZO-terra е територията на онези, които вече са вдишали въздуха на свободата и са се опитали да разкажат за нея на другите. Това е светът през очите на виждащите, зов в словото на чуващите, възплъщение на Духа в съдовете на човешката смелост, безразсъдство и мъдрост.

EZO-terra е поглед към живота ни от следващата степен на битието, набор от инструменти за бъдещето, оставени ни от Учителите.

Време е да се действа със знание!

ДЕТСТВО В ПУТАПАРТИ

*„Дойдох не за да наруша или унищожа вярата,
а за да утвърдя всеки в неговата вяра, така
че християнинът да стане по-добър христия-
нин, мюсюлманинът – по-добър мюсюлманин,
индуистът – по-добър индуист.“*

Сатя Сай Баба

Саи Баба е роден в малкото селце Путапарти – район с опалени от слънцето бели къщички и пясъчни улици.

Някъде далече, в Европа и Америка, гърмят джазоркестри, в Русия наскоро е извършена революция, светът е изправен пред финансова криза... Но тук, в Индия, всичко си е същото като преди векове – по улиците се движат волове, впрегнати в двуколки, никой никога не е виждал автомобил, а много хора смятат разказите за „самоходни коли“ за врели-некипели. През селото често минават покрити с прах и облечени в дрипи странстващи светци, мало и голямо се кланя на дървета и камъни, а честите епидемии убиват почти толкова хора, колкото и войните.

Името на селото произлиза от думите putta – мравуняк, в който живее змия, и parti – умно-

жаваш се. Легендата разказва, че някога това място се наричало Голапали – „овчарски двор“. Един селянин видял кобра, изпълзяла от мравуняк и смучеща млякото на кравата му, хвърлил камък по нея и казал, че сега разбира защо всеки ден добитъкът му се връща от пасището без мляко. Камъкът уцелил змията в главата и тя проклела мястото, заканвайки се, че вместо ливади тук вече ще има само мравуняци. Когато Сай Баба идва на бял свят, в Путапарти почти не са останали крави, а в някогашните цъфтящи зелени ливади гъмжи от мравуняци. Голапали се е превърнало в Путапарти.

Дали това е легенда или не, все едно, защото тя характеризира много точно средата, в която светецът прекарва детството си – бедност, изобилие от суеверия, мистична нагласа на целия живот, свръхестествено обяснение на всяко реално събитие.

Камъкът, с който била убита змията, още се пази грижливо в храма на селото. Върху него има вдлъбнатина от главата на влечугото и ивица от кръвта му. Надявайки се да отблъснат проклятието, надвиснало над селото, селяните се молят на този камък поколения наред.

Вече признат за светец, посещавайки малката си родина, Сай Баба предлага да почисти камъка от сандаловата паста – и на мястото на вдлъбнатината всички виждат.. образа на Кришна, застанал до крава. Оттогава броят на

мравуняците започва да намалява, а кравите в селото престават да боледуват. Така Сай Баба отървава родния си край от проклятието.

Путапарти не е прочут само с храма си със „змийски камък“. В източния край на селото се издига бастيونът на стара крепост, построена от рода Раджу, дал на света много пандити – тълкуватели на Ведите и познавачи на санскрит, светци и генерали.

Има и храм, посветен на Сатябхама, съпругата на Кришна. Такива храмове в Индия са малко и всеки от тях има своята история. Местният храм е построен от Ратнакарам Кондама Раджу. Легендата разказва, че веднъж в съня си той видял Кришна, който обещал на любимата си Сатябхама да донесе от небето париджата² с възшебни цветове, изпълняващи всяко желание. Минало време, а Кришна все още го нямало. Разразила се гръмотевична буря и Сатябхама, като видяла Кондама, помолила за някакъв подслон. Когато се събудил, Ратнакарам решил да построи храм за любимата на Кришна. Не бил много богат, но притежавал много земя, дори на места далече от селото.

² Париджата е митично дърво, появило се по време на избиването на Млечния океан от девите и асурите. Индра (предводител, лидер на девите и Бог на Сваргалока или рая в Индуизма; бог на войната и на бурите, гръмотевиците и мълниите) го взел и го засадил в градината си. Стволът на париджата е направен от злато, от клоните му висят гроздове от различни ароматни плодове.

Кондама живял до 116-годишна възраст и знаел наизуст Рамаяна, преразказана поетично от поет от Лепакша. Той изиграл ролята на Лакшмана, брата на Рама, земното въплъщение на Вишну, във всички постановки на Рамаяна³ в Путапарти и съседните села. Живееел отделно от децата и внуците си, в малка къща, заобиколена от голяма градина. Но Ратнакарам рядко бил сам – внуците му, заедно с момчетата от цялото село, обичали да прекарват времето си тук, слушайки вълшебните истории за Вишну, Шива, Кришна и необикновените приключения на брахманите.

Внукът му Сатянараяна също бил често в дома на дядо си. Старият и младият лесно намирали общ език и с часове обсъждали истории от Рамаяна и Махабхарата⁴. Сатянараяна имал красив глас и дядото искал да го чуе да пее.

³ Рамаяна („Пътят на Рама“) е санскритски епос от 24 000 строфи, разделени на седем книги, написан от поета Валмики преди новата ера. Творбата разказва историята на Рама и съпругата му Сита, която е отвлечена от демона и цар на Ланка Равана. Като една от най-важните литературни творби на Древна Индия, Рамаяна е оказала дълбоко въздействие върху културата на Индийския подконтинент, както и на Югоизточна Азия, където е разпространена през VIII век.

⁴ Махабхарата („Велико сказание за потомците на Бхарата“) е санскритски епос от 100 000 куплета, разделени на 18 книги, в които се разказва за 18-дневната война между 18 армии. Основната част от творбата е написана преди новата ера. Това е една от най-дългите епични поеми на света и има огромно значение за културата и религията на древна и съвременна Индия.

Внукът толкова много обичал дядо си, че се научил да му готви, спомняйки си как майка му Ишварамма и сестрите му Венкамма и Парватамма приготвяли сладки пури (наподобяващи нашите днешни понички).

Дядото употребявал само вегетарианска храна, а Сатянараяна приготвял по-бърз и по-вкусен обяд с ориз от този, който майка му и сестрите му правели вкъщи!

Скоро всички съседни на Кондама също харесвали храната на Сатя и той трябвало да готви за много хора. На празниците Санкранти и Угади шивачите и бръснарите традиционно идвали в къщата на дядо му за храна. Те опитвали ритуалните ястия и учудено питали:

– Кой от членовете на семейството ви е толкова добър готвач?

Дядото кимвал към малкия си внук, а щастието на малчугана било безгранично.

Дори отбилият се един ден Педа Венкапа Раджу бил изумен от отличното готвене на малкия си син. И връщайки се вкъщи, взел да хока жена си и дъщерите си:

– Я вижте Сатя – защо вие не можете да готвите толкова хубаво като него?

От този момент той винаги искал да му донесат нещо от дома на баща му, приготвено от Сатя. Талантите на момчето обаче не се ограничавали само с кулинарното изкуство. Но... всичко поред.

Историята на раждането на аватара

Кондама имал двама сина, кръстени на мъдреца Венкавадхута – Педа Венкапа Раджу и Чина Венкапа Раджу. Легендата разказва, че Венкавадхута бил основател на фамилията Раджу и стотици хора от околните села го почитали като гуру. Живял преди няколко века и завършил дните си в Хусаинпур (Мисор). Кондама сънувал, че синът му ще постигне поне една стотна част от мъдростта и святостта на своя прародител. Но децата, макар и добри, пораснали като съвсем обикновени хора.

Един ден Кондама Раджу отишъл в село Колимигундла, където имал малко земя. Взел със себе си по-големия си син, за да го запознае с мястото и жителите му. Целта на пътуването била следната: в Колимигундла живеели далечни роднини на Кондама и той бил уговорил да ги заведе по-близо до Путапарти, тъй като напоследък в техния край имало много разбойници и дори да се намираш там, било опасно за живота. Тези ужасни слухове за разбойници се потвърдили по пътя. Когато Раджу се канели да мине през гората Перлепали, местни хора предупредили Кондама да намери по-силен ескорт, защото само няколко дни по-рано разбойници били убили семейство от шестима души, пътуващи без охрана.

В крайна сметка Кондама пристигнал в Ко-лимигундла под силна охрана и предложил на роднината си Суба незабавно да си събере багажа. В писмата си се били разбрали преселването да стане постепенно, но се оказало, че то не може да се отлага. Въпреки това семейството на Суба било щастливо, че най-после може да се измъкне от опасното място и да се премести по-близо до роднините си. Кондама бил намерил хубава къща за тях и дори я бил предплатил. Тя се намирала в Карнатагапали, село точно срещу Путапарти, от другата страна на река Читравати.

Кондама обаче имал и друга идея, заради която бил взел сина си със себе си и бил организирал цялото това преместване, пазейки всичко в тайна. Дъщерята на Суба Раджу, Ишварамма, била не само красива, но и много набожна. Кондама вярвал, че тя би била прекрасна съпруга за големия му син. Така и станало: младите се харесали и всичко между родителите бързо било уговорено.

Скоро след завръщането в Путапарти се състояла пищна сватба. Щастливата двойка била благословена с първия си син Сешам Раджу. После се родили две момиченца – първо Венкама, а после и Парватама. Но Ишварамма искала да има и син.